

Οι εξισώσεις του Φιλελευθερισμού και ο Β' ΠΠ

του Νώντα Σκυφτούλη

Κάθε τόσο οι Συντηρητικοί, οι Φιλελεύθεροι, οι Λαϊκοί συνεπικουρούμενοι και από άλλες τάσεις της σύγχρονης διαχείρισης της κρατικής κυριαρχίας όπως οι Σοσιαλιστές και οι Πράσινοι, φροντίζουν μέσα από ψηφίσματα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου να μας υπενθυμίζουν την εξίσωση του ναζισμού με τον κομμουνισμό. Από το 2006 βγαίνουν συνεχώς ψηφίσματα καταδίκης των εγκλημάτων των ολοκληρωτικών καθεστώτων, καθιερώνοντας ημέρες μνήμης για τα θύματα του σταλινισμού και του ναζισμού, ψηφίσματα καταδίκης των εγκλημάτων των ολοκληρωτικών καθεστώτων. Αυτοί που ανακάλυψαν τελευταίοι το ναζισμό, ιδιαίτερα οι Φιλελεύθεροι, ερίζουν κάθε τόσο για τις ευθύνες του σταλινικού ρώσικου κράτους στην κατεύθυνση της προδιαγεγραμμένης εξίσωσης που θέλουν να επιβάλλουν, αυτής του ναζισμού με τον κομμουνισμό.

Όμως, επειδή την ιστορία την γράφουν τα κράτη, είμαστε υποχρεωμένοι να διευκρινίσουμε δύο-τρία πράγματα, αλλά και να διατυπώσουμε άμεσα μία αντιεξουσιαστική άποψη για το πότε και πώς άρχισε ο Β' ΠΠ. Πολύ πριν, λοιπόν, από τις συμφωνίες του Μονάχου και τη Ρίμπεντροπ –Μολότοφ και ενώ τα ευρωπαϊκά κράτη, μη εξαιρουμένου του μπολσεβίκικου, προμήθευαν και ενίσχυαν παντοιοτρόπως το χιτλερικό καθεστώς, ξεσπάει στην Ισπανία τον Ιούλη του 1936 εμφύλιος πόλεμος. Αμέσως εισβάλλουν στην Ισπανία χιλιάδες στρατιώτες του γερμανικού και ιταλικού στρατού με τανκς και αεροπλάνα, με πλοία και υποβρύχια. Ο ναζισμός και ο φασισμός επί τω έργω για την καταστολή της επανάστασης και η Λουφτβάφε την Γκουέρνικα. Οι φάλαγγες των εργατών μαζί με τους αναρχικούς της Ισπανίας, αντιμετώπισαν πρώτοι τον ναζισμό και τον φασισμό. Δεν είχαν καμία αμφιβολία ούτε για το χαρακτήρα των ναζιστικών κομμάτων ούτε για το χαρακτήρα του επερχόμενου πολέμου, ζητήματα που ταλάνιζαν όχι

μόνο τα Κ.Κ. της εποχής αλλά και τους φιλελεύθερους των λαϊκών μετώπων, οι οποίοι και θεωρούσαν ακόμη τον Χίτλερ άξιο για σύμμαχο ή άνθρωπο άξιο κατευνασμού. Έτσι, τρία χρόνια αργότερα έγινε και η συμμαχία και ο κατευνασμός.

Ο Β Παγκόσμιος Πόλεμος είχε ήδη ξεκινήσει, αλλά τα κράτη βρίσκονταν ακόμη σε διαβούλευση σχέσεων κυριαρχίας και στρατιωτικών συμμαχιών, μέσα φυσικά από το δρόμο του εξουσιαστικού αμοραλισμού. Από το 1936 μέχρι τον Αύγουστο του 1939, δηλαδή την περίοδο του Ισπανικού εμφυλίου, κανένα κράτος δεν λειτούργησε αντιφασιστικά. Και όλα τα κράτη επεδίωκαν συμμαχία με το Χίτλερ, συνθήκη η οποία οδήγησε στις γνωστές στρατιωτικές και πολιτικές συμμαχίες (Μονάχου και Ρίμπεντροπ-Μολότοφ).

Πρόσφατα, ένα ψήφισμα του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου για τα ογδόντα χρόνια έναρξης του Β' ΠΠ το οποίο εγκρίθηκε, μάλιστα, με μεγάλη πλειοψηφία, επαναφέρει την εξίσωση του κομμουνισμού με τον ναζισμό, κυρίως όσον αφορά την πρόκληση του πολέμου αλλά και την καταδίκη των εγκλημάτων που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια του (Άουσβιτς, Κατύν κ.ά.). Το σκεπτικό το ψηφίσματος σηματοδοτεί ως αρχή του πολέμου τη συμφωνία Ρίμπεντροπ – Μολότοφ από κοινού με τα μυστικά πρωτόκολλα που είχαν ως αποτέλεσμα την εισβολή στην Πολωνία, σχεδόν ταυτοχρόνως, του γερμανικού και του ρωσικού κράτους. Γιατί όμως η αρχή και η αφορμή του πολέμου να μην ήταν η εισβολή και κατάκτηση της Τσεχοσλοβακίας ή γιατί η νομιμοποίηση του πολέμου να μην ήταν η Συμφωνία του Μονάχου που προανήγγειλε και άνοιξε το δρόμο –όπως παραδέχονται και οι ίδιοι- στο σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ που ήταν σύμφωνο εισβολής στη Πολωνία; Ή, για να το πούμε και αυτό, γιατί να μην ήταν η αρχή του πολέμου η εισβολή όλων των ναζιστών και φασιστών στην Ισπανία το '36;

Αφού όμως οι εμπνευστές του ψηφίσματος είναι τυπικοί και επικαλούνται τις διεθνείς συμβάσεις και το διεθνές δίκαιο, ας δούμε τι έκαναν οι πολιτικοί τους πρόγονοι, οι Συντηρητικοί και οι Φιλελεύθεροι της εποχής. Με την εισβολή στην Πολωνία (1 Σεπτέμβρη 1939), η Αγγλία και η Γαλλία κήρυξαν άμεσα τον

πόλεμο στην Γερμανία. Δεν κήρυξαν τον πόλεμο στη Ρωσία τον δεύτερο εισβολέα στην Πολωνία δείχνοντας τις προτιμήσεις τους. Αλλά και στη συνέχεια, η εισβολή της Ρωσίας στις Βαλτικές χώρες και στη Φινλανδία άφησε ασυγκίνητους τους δυτικούς φιλελεύθερους αποκαλύπτοντας πάλι τις προτιμήσεις τους. Ανάμεσα στον ναζισμό και στον κομμουνισμό επέλεξαν για πολιτικό και στρατιωτικό σύμμαχο τον κομμουνισμό. Αυτή την επιλογή ακολούθησαν, άλλωστε, μέχρι τέλους με τις τρεις αποβάσεις στην Ευρώπη, με την εισβολή του ρωσικού στρατού στη Γερμανία αλλά και στη Μαντζουρία, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν προς όφελος των δυτικών συμμάχων και κυρίως των Αμερικάνων. Και, φυσικά, δεν είναι μονάχα αυτά.

Σε όλη τη διάρκεια της ναζιστικής κατοχής, από τον Τσώρτσιλ μέχρι το Μητσοτάκη (σύμφωνο με το ΕΑΜ Κρήτης), όλοι συμμαχούσαν με τα αριστερά αντιφασιστικά αντάρτικα και μάλιστα σε ενιαία στρατιωτική διοίκηση. Με άλλα λόγια, οι σημερινοί φιλελεύθεροι οφείλουν την ύπαρξή τους και στο σύμμαχό τους τον Στάλιν και στο ρώσικο στρατό. Όπως όμως και να 'χουν τα πράγματα, η άνοδος του ναζισμού στην κρατική εξουσία μετέτρεψε το κράτος σε στρατιωτική μηχανή, προαναγγέλλοντας από την πρώτη στιγμή τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και αυτή την αποκλειστικότητα δεν μπορεί κανένας να την πάρει από τον κτηνώδη Χίτλερ.

Με το παρόν ευρωπαϊκό ψήφισμα πέραν της συνυπευθυνότητας που προσπαθούν να προσάψουν στη Ρωσία όσον αφορά την έναρξη του πολέμου, επιχειρούν να ταυτίσουν γενικότερα τον κομμουνισμό με το ναζισμό και ιδιαίτερα στις συνέπειες εφαρμογής των ολοκληρωτικών ιδεολογιών αναφερόμενοι σε εγκλήματα, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και άλλα ηχηρά παρόμοια.

Ας επιχειρήσουμε, όμως, στο σημείο αυτό μια μικρή συμβολή στο χώρο των ταυτίσεων και των εξισώσεων:

– Δεν υπάρχει κράτος, με όποια μορφή και ιδεολογία κι αν το χαρακτηρίζει, το οποίο να μην έχει εγκληματήσει, εξανδραποδίσει και αφανίσει πληθυσμούς. Από την «αιματηρή

νομοθεσία» και τους οικονομικούς πολέμους σε όλα τα μέρη του πλανήτη, μέχρι και τον Α΄ ΠΠ, ο κλασσικός φιλελευθερισμός ενθάρρυνε, υπέθαλψε και διαχειρίστηκε όλη αυτή τη συνέπεια του αίματος και συνεχίζει σήμερα να στηρίζεται στην όλο και διογκούμενη ανάπτυξη της στρατιωτικής τεχνολογίας.

– Δεν υπάρχει κράτος χωρίς στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ιστορικά αλλά και συγκαιρινά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι το θεμέλιο ύπαρξης του κράτους ενάντια στον εκάστοτε εσωτερικό εχθρό. Είτε μιλάμε για το Νταχάου είτε για τα γκούλαγκ είτε για τη Μακρόνησο είτε για τα σύγχρονα στρατόπεδα των μεταναστών.

– Δεν υπάρχει κράτος χωρίς καθεστώς έκτακτης ανάγκης και κατάσταση εξαίρεσης. Ο αποκλεισμός εθνοτικών και κοινωνικών ομάδων, μειονοτήτων, πολιτικών αντιπάλων ακόμη και η μετατροπή των υποτελών πολιτών σε γυμνούς από δικαιώματα, δυνητικά φονεύσιμους ανθρώπους, ανήκουν όλα αυτά στην προνομία του κράτους.

– Ο φιλελευθερισμός, ο ναζισμός καθώς και ο κομμουνισμός χωρίς την κατάκτηση του κράτους δεν έχουν καμία δυνατότητα εφαρμογής είτε των νόμων της αγοράς είτε των νόμων της φύσης είτε των κοινωνικών νόμων. Ιδιαίτερα για τον κομμουνισμό που εμφανίστηκε στο προσκήνιο σε μια αντικρατική προοπτική (θεωρητικά με σκοπό να καταργήσει το κράτος), ήταν ακριβώς η κατάκτηση του κράτους αυτή που τον μετέτρεψε σε καθεστωτικό και δεσποτικό καθεστώς και αυτή είναι η μεγαλύτερη απόδειξη για το ρόλο της κρατικής μηχανής.

– Όμως η σύγχρονη μορφή στυγνής διακυβέρνησης και διαχείρισης, με την απόδραση της πολικής και του νοήματος, καθιστά τις φιλελεύθερες ολιγαρχίες σε ολοκληρωτισμούς νέου τύπου δια μέσω μιας πανοπτικής εξουσίας και ενός κράτους ελέγχου και επιτήρησης. Γι' αυτό και αυτά τα βιαστικά ψηφίσματα των νεοφιλελεύθερων, για να χρησιμοποιηθούν σαν νέα νοήματα και πολιτικές ταυτότητες προς κατανάλωση. Η εξίσωση του κομμουνισμού με τον ναζισμό που επιχειρείται, πέραν της

φιλελεύθερης και ιστορικής αντίφασης ενέχει τον κίνδυνο σχετικοποίησης του ναζισμού και ταύτισής του, όχι μόνο με τον κομμουνισμό αλλά και με τον ίδιο τον φιλελευθερισμό.

Τα πέντε άνωθι σημεία είναι ικανά να ταυτίσουν επιδερμικά τον φιλελευθερισμό με τον ναζισμό, εάν επικρατήσει η φιλελεύθερη αντίληψη των κριτηρίων της εξίσωσης. Η ταύτιση των γκούλαγκ ή της Μακρονήσου με το Άουσβιτς σχετικοποιεί και αναιρεί τη μοναδικότητα του Άουσβιτς ως στρατοπέδου εξόντωσης που εμφανίζεται για πρώτη φορά στην ιστορία του ανθρώπινου γένους. Ακόμη και η μοναδικότητα του Ολοκαυτώματος σχετικοποιεί αυτό το ανείπωτο, όταν το συγκρίνουμε με τις σταλινικές εκκαθαρίσεις Πέρα λοιπόν από τη συνυπευθυνότητα όλων των οπαδών του Κράτους, οφείλουμε πάντα να ορίζουμε και να διευκρινίζουμε το ναζισμό σαν μια ιδεολογία κρατικής θανατοπολιτικής που δεν εξισώνεται με καμιά άλλη θηριωδία, αλλά και να επαναδιατυπώσουμε εν τάχει το περιεχόμενό του. Ο ναζισμός είναι ρατσισμός, δεν δέχεται την ύπαρξη του άλλου σε μια προοπτική που φθάνει στο θάνατο . Είναι εθνικισμός, φυλετισμός- και διαχωρισμός με βάση το αίμα και το έδαφος. Είναι αντισημιτισμός -το αιώνιο άλλοθι της θανατοπολιτικής. Είναι κρατισμός και η ανώτερη μορφή βίας, το κράτος, στα χέρια των ναζιστών πολλαπλασιάζεται και γίνεται η μοναδική μηχανή θανάτου ενάντια στους πολιτικούς, κοινωνικούς και βιολογικούς εχθρούς της ναζιστικής ιδεολογίας Αυτοί είναι οι όροι του ναζισμού, αυτούς τους όρους μόνο στο ναζισμό τους βρίσκουμε όλους μαζί και αυτή η διευκρίνιση είναι το νόημα του κειμένου.